

- Dato: 20. august 2002
- J.nr.: 36-2973 HS/mod

Laserdisken ApS
v/Hans Kristian Pedersen
Prinsensgade 38
9000 Aalborg

Vedr.: Højesteretssag 35/2002: Laserdisken ApS mod Kulturministeren.

Jeg har nu haft lejlighed til at drøfte Deres processkrift af 7. juni 2002 med min klient.

Kulturministeriet har bemyndiget mig til at indlede drøftelser med Dem med henblik på en forligsmæssig afslutning på højesteretssagen, men før jeg nærmere redegør herfor, vil jeg gerne præcisere følgende:

For det første må enhver drøftelse af en forligsmæssig løsning ske uden, at parternes standpunkter under retssagen foregribes. Heri ligger, at hvis de forligsmæssige bestræbelser mislykkes, og retssagen kører videre, vil jeg ikke under retssagen, dvs. i processkrifter eller under en mundtlig forhandling i Højesteret blive mødt med synspunkter, der er fremført under forligsdrøftelserne.

Dernæst bemærker jeg, at det er Kulturministeriets opfattelse, at mærkningsreglerne anvendes korrekt og uden, at det giver anledning til problemer, hos langt den overvejende del af de virksomheder, der sælger

DVD-produkter med danske undertitler. Virksomheder, der ligesom Laserdisken sælger og ikke udlejer DVD-produkter, har ikke vanskeligheder med at overholder reglerne, og Kulturministeriet kan ikke acceptere en forligsmæssig løsning med Laserdisken, der medfører, at dette velfungerende system ødelægges. Derfor er det forslag, der i Deres processkrift I af 9. april 2002 er betegnet som "forligsforslag 2", uacceptabelt. Forslaget ville nemlig indebære, at mærkningsreglerne generelt ændres således, at kun film, der udbydes til salg eller udlejning til børn og unge under 15 år, mærkes.

En sådan ændring ville jo medføre, at mærkningsreglerne ikke ville være en advarsel, men en form for anbefaling eller en egnethedsbedømmelse. Derimod ville der ikke være nogen information vedrørende voksenfilm, der netop bør påføres en advarselsmærkning af hensyn til børn under 15 år.

De har under den hidtidige skriftveksling oplyst, at visse udlejningsfirmaer alene foretager en mærkning af udstillingseksemplarer i forretningen, mens det eksemplar, som kunden bringer med sig hjem, ikke er forsynet med en korrekt mærkning.

Det er denne situation, som der er tænkt på i Deres forligsforslag 1, hvorefter Kulturministeriet skal stille samme oplysningskrav til importerede DVD-plader som til danske udlejningsplader.

Det er klart, at Kulturministeriet kan vælge at foranledige, at den nævnte praksis hos visse udlejningsfirmaer - vist særlig Blockbuster - strammes op, således at det eksemplar, kunden bringer med sig hjem, også er mærket forskriftsmæssigt, og denne udgang på sagen er bestemt ikke udelukket, selv om håndhævelsen af bekendtgørelsen ikke henhører under ministeriet.

Imidlertid er Kulturministeriet indstillet på at søge en løsning, der kan imødekomme Laserdiskens særlige problem, men for at få tingene i perspektiv, bør De være opmærksom på, at udlejningsfirmaerne i praksis opfylder hovedintentionen med mærkningsordningen derved,

at forbrugeren ved forbrugsvalget i udlejningssituationen bliver gjort fuldt opmærksom på Medierådets vurdering af den pågældende film, idet udstillingseksemplarets cover er mærket i overensstemmelse med forskrifterne i bekendtgørelsen. Coveret er typisk tomt, og forbrugeren må derfor bringe coveret hen til ekspedienten med henblik på at få DVD-pladen udleveret, hvorfor kunden ikke kan undgå at blive vejledt ved den forskriftsmæssige mærkning,

at DVD-pladen herefter anbringes i et transportcover, der er mærket med Medierådets aldersangivelse, selv om angivelsen ikke sker med de foreskrevne symboler,

at mærkningen såvel på de udstillede eksemplarer som på transportcoveret er påført selve coveret på en sådan måde, at mærkningen ikke kan fjernes.

Jeg har forstået Deres forklaring som gengivet i Østre Landsrets dom side 15 således, at Laserdisken har udstillet et eksemplar af hver film, hvor det udstillede eksemplar er mærket i overensstemmelse med Kulturministeriets bekendtgørelse, og jeg går ud fra, at begrundelsen er den samme som i udlejningsbutikker, nemlig at de udstillede eksemplarer er tomme, hvorfor kunden må rette henvendelse til ekspedienten for at få den rigtige film.

Laserdisken udleverer imidlertid en film i originalcoveret med en cellofanindpakning, hvorfor man ikke kan anbringe den autoriserede mærkning direkte på coveret. Den løsning, De anvender, er således ikke jævnbyrdig med den, der i praksis anvendes i de nævnte udlejningsfirmaer.

Som udgangspunkt mener Kulturministeriet, at Deres virksomhed skal efterleve mærkningsreglerne på en måde, der matcher den beskrevne praksis i udlejningsbranchen, hvilket som nævnt ikke er tilfældet i dag.

Imidlertid er Kulturministeriet indstillet på at imødekomme Deres indvendinger således, at der dispenseres fra bekendtgørelsen, f.eks. således at De i stedet påfører DVD-pladen en mærkat uden på cellofanindpakningen.

Derved vil Deres virksomhed blive begunstiget i forhold til andre virksomheder, idet det fremgår af mærkningsbekendtgørelsens § 20, at mærkningsoplysningerne ikke må kunne fjernes.

Resultatet af dispensationsordningen vil således være, at Deres kunder ligesom kunder i de nævnte udlejningsvirksomheder vil få filmen med hjem i en emballage, der er forsynet med en oplysning om Medierådets vurdering, og oplysningen vil være af værdi, indtil kunden første gang bryder emballagen for at se filmen. Man kan også tænke sig, at mærkningsmærkaten udformes således, at kunden kan overføre den på coveret efter at have fjernet cellofanen.

Hvis De kan acceptere dette forslag, er konsekvensen, at De må hæve anken. Det omkostningsmæssige ved ankesagen må vi senere tale om.

For at gøre det muligt at overveje en forligsmæssig løsning, har jeg anmodet Højesteret om en yderligere fristforlængelse, jf. vedlagte kopi.

Med venlig hilsen

Kammeradvokaten

A handwritten signature in blue ink, appearing to read 'K. Hagel-Sørensen', with a long horizontal stroke extending to the right.

v/K. Hagel-Sørensen